

Ἐφημερίς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἐβδομος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννενηντα... τί καλά!
περισεύματα καὶ πλούτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μῆλα.

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ὁ Ρωμῆς τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὴς θὰ δέχωμαι — γιατί λεπτὰ δὲν ἔχομε,
καὶ ὅτων Ἀθηναίων τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νάξια κι' ἐντροπήν.

Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,
γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ἑστὸ χέρι.
Κι' ἕνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἕγινες συνδρομητὴς,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάῃ μαῦρο φεῖδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Ὁγδόη Σεπτεμβρίου,
μηνὸς πολυμβρίου.

Τρακόσα κι' ὀκτὼ λογαριάζω
καὶ ζήτω τοῦ Ράλλη φωνάζω.

Ὁ Θεοδωράκης ὅτὸν Μωριᾶ...
καῆτε, πόλεις καὶ χωριά.

Μᾶς φεύγεις, Πρωτοκάθεδρε, καὶ ὅτὸν Μωριᾶ θὰ πᾶς
νὰ ὀμιλῆς ἀδιάκοπα χωρὶς νὰ σιωπᾶς.
Ὡρα καλή, κύρ Θεόδωρε... τὸ ἔθνος σὲ χιολάρει,
Ἀρχάδες τρέχουν πίσω σου μὲ ζήτω καὶ οὐρά,
διαβαίνει τῆς κακοτοπίας καθβάλα σὲ μουλάρι
κι' ἡμέτεροι μὲ δάκρυα κτυποῦν τὸν ταμπουρά.

Μᾶς φεύγεις, Πρωτοκάθεδρε... πῶ! πῶ! χαρὰς καὶ βᾶγια!
τὴν μοῖρα τοῦ Πρωθυπουργοῦ ἄς κλάψῃ ἢ κουκουβάγια.
Μὲ τὴν δροσιὰ τοῦ λόγου σου τὰ πλήθη θὰ ποτίσης,
τῆς Ἀρχαδίας τὰ βουνὰ γιὰ σένα χαμηλόνουν,
καὶ πέφτουν ὅτὸ μουλάρι σου ἐμπρὸς νὰ τοὺς πατήσης
ἐκεῖνοι ποὺ ἐσπούδασαν παπούτσια νὰ μπαλώνουν.

Μᾶς φεύγεις, Πρωτοκάθεδρε, μὲ τὴν ἀνεμοζάλην,
ἀφοῦ ἀφήκες ἔρημον καὶ μοναχὸν τὸν Ράλλον.
Τὸ χόμμα ἐπεκρότησε τὸ ἀνδρικόν σου θάρρος,
τοῦ πῆρες καὶ τὸν Τρύφωνα, τὸν ἡτύπητες βαρειά,
καὶ τώρα ψάλλει ὁ καθεὶς τοῦ Δημητροῦ κουμπάρος:
«βᾶστα, καυμένη Ράλλη μου, κι' αὐτὴ τὴ μαχαιριά».

Ἐξω κι' ὁ Ράλλης, Θεοδωρῆ... μονάχος του ἄς μείνῃ,
ἀφοῦ δὲν θέλει καὶ καλὰ μπαλωματῆς νὰ γίνῃ.
Πήγαινε σὺ ἀξένοιαστος σ' ἐκεῖναις τῆς μεριαῖς,
ὅπου Ἀρχάδες προσφιλεῖς λουλούδια θὰ σοῦ στρώσουν,
ὅπου Ζακχαῖοι κάμποσοι θ' ἀνέβουν ὅτῃς μουριαῖς
νὰ δοῦν τῆς φαβορίταις σου καὶ νὰ σὲ καμαρώσουν.

Κι' ἐγὼ μ' αὐτοὺς πῶς ἤθελα ὅτὰ πόδια σου νὰ πέσω,
στεφάνι ἀπὸ λάχανα καὶ πράσσα νὰ φορέσω,
καὶ μὲ τὰ δαὲ τὰ χέρια μου λουλούδια νὰ σοῦ ρίξω,
νὰ βουτηχθῶ σὲ ποταμούς καὶ βούρκους ὡς ὅτὸ γρόνα,
καὶ χίλια δαὲ μάρτυρια γιὰ σένα νὰ τραβήξω,
ὅσα κι' ὁ μέγας Στάνλεϋ ζητῶν τὸν Λιθιγκστῶνα.

Μᾶς φεύγεις, Πρωτοκάθεδρε, καὶ ὅτὸν Μωριᾶ θὰ πᾶς
νὰ ὀμιλῆς ἀδιάκοπα χωρὶς νὰ σιωπᾶς.
Καὶ ὅταν πιά μὲ τὸ καλὸ γυρίσῃς, Θεοδωρῆ,
κι' ἀφήσης τοὺς Ἀρχάδας σου νὰ γίνων παφανάλωμα,
τὸ μέγα Πανελλήνιον νταούλια θὰ βαρῇ
μὲ τρύπια παληοπάπουτσα ποὺ δὲν τὰ πιάνει μπά
(λωμα.

Φασουλής και Περικλέτος.
Ο καθένας νέτος σκέτος.

Φ. Ζήτω του Ράλλη, Περικλή...
Π. Τι σκούζεις έτσι, βρώμα;
Φ. Έγώ θα πάω γρήγορα με το δικό του κόμμα.
Π. Έγώ δεν πάω πουθενά...
Φ. Θα βλάψης την πατρίδα...
πρέπει και σύ, αν μ' αγαπάς, να πᾶς σὲ μιὰ μερίδα,
ἀφοῦ κι' ὁ Σόλων ἔλεγε, βρὲ Περικλή, ἀκόμα
πῶς πρέπει κάθε ἄνθρωπος νὰ ἔχη ἓνα κόμμα.
Π. Νὰ βράσω καὶ τὸν Σόλωνα καὶ σένα τὸν μαγκούφη.
Φ. Αὐτὰ τὰ λένε μοναχὰ οἱ βλάκες καὶ οἱ μπούφοι.
Π. Νὰ μὲ ἀφήσης ἡσυχο...
Φ. Βρὲ παλιοκαφενέ,
εἰς ὅ,τι πῇ ὁ Φασουλῆς ἐσὺ νὰ λέγῃς ναί,
γιατί ἐγὼ ἐνέκυφα εἰς τὰ τῆς πολιτείας
κι' ἐσπούδασα τὰς τύχας τῆς καὶ τὰς περιπετειάς,
καὶ ἴδρωσα κι' ἐμόχθησα καὶ εἰξεύρω καὶ γνωρίζω
πολλῶν γαιῶδων ἀχυρά μονάχως νὰ χωρίζω,
ἐνῶ ἐσύ, βρὲ κούτσουρο, ποτέ σου δὲν διαβάζεις,
περὶ πολλὰ δὲ μεριμνᾷς ἀδίκως καὶ τυρβάζεις,
κι' ἐξ ὅλων τούτων τῶν πολλῶν ἐνός δὲν εἶναι χρεῖα,
καὶ μένουν ἀδιάφορα τὰ μούτρα σου τὰ χρεῖα.
Π. Θὰ πιάσω τὸ κοντόξυλο...
Φ. Ἄν δὲν βαρνεῖσαι κτύπα...
ἐν παροιμίαις πάντοτε τὰ πρέποντα σοῦ εἶπα,
κι' ὅταν ἐγὼ σοῦ ὁμιλῶ ἐσὺ νὰ σιωπᾷς,
καὶ νὰ μὴ θέλῃς Περικλή, μονάχα νὰ κτυπᾷς.
Π. Λοιπὸν ἀφοῦ τὸ ἀπαιτεῖς θὰ πάω σ' ἓνα κόμμα.
Φ. Πρέπει καὶ σὺ νὰ φαίνεσαι πῶς ἔχεις κάποιον χρώμα.
Π. Έγὼ ἀμέσως θὰ ταχθῶ στὸν πρῶτον ἐν τοῖς ἴσοις.
Φ. Σὲ βεβαιῶ, βρὲ Περικλή, πῶς θὰ μετανοήσης.
Π. Θὰ τρέξω εἰς τὸν Θεοδωρῆ με ὅσα κι' ἂν μοῦ φάλλῃς.
Φ. Ἐλα ἐδῶ, βρὲ Τενεκέ, ποῦ σὲ καλεῖ ὁ Ράλλης.
Π. Έγὼ θὰ πάω, Φασουλῆ, ἐκεῖ ποῦ μοῦ ἀρέσει,
καὶ ἴσως ὁ Συνδυασμός κι' ἐμένα νὰ χωρέσῃ·
ἐγὼ δὲν εἶμαι ἴσχιος σου μηδὲ νευρόσπαστόν σου,
κι' ἂν ἐπιμένῃς πρὶ πολλὸ θ' ἀλλάξω τὸν Χριστόν σου.
Φ. Ἀφοῦ τὸ θέλεις, Περικλή, ὀγρήγορα γκρεμίσου,
ἀλλ' ὁμως καὶ τοῦ φίλου σου τοὺς λόγους ἐνθυμήσου.
Τράβα με τοὺς Σαῖν-Ζούστηδες καὶ τοὺς Ροβεσπιέρους,
μὲ βυζανιάρικα μωρά, Κατσίνηδες καὶ γέρους,
νὰ ἔρχωνται τριγύρω σου σαχλοὶ τυραννοκτόνοι,
νὰ κρύβῃς στο σιλάχι σου σουγιὰ Κολοκοτρώνη,
εἰς τὸν ἀέρα νὰ βαρῇς καὶ νὰ τὰ κάνῃς νίλα,
καὶ νὰ βρωμᾷ τὸ χνώτό σου ἀπὸ τὴν λαχανίλα.

Π. Ὅ,τι κι' ἂν πῆς δὲν ἔρχομαι...

Φ. Δὲν ξέρεις τὸ καλὸ τοῦ
καὶ θὰ κτυπᾷς ἀργότερα τὸ ξεροκαυκαλό σου.
Σύρε στὸν Πρωτοκάθεδρον νὰ ράβῃς, νὰ ξιλώνῃς,
καὶ νύκτα ἡμέρα, Περικλή, παπούτσια νὰ μπαλῶνῃς,
κι' ἐγὼ τὸ τόσο χάλι σου μὲ οἶκτον θὰ κυττάζω,
καὶ φτοῦ σου, βρὲ μπαλωματῇ, μὲ γέλοια θὰ φωνάζω.
Π. Εὐοὶ ὁ Πρωτοκάθεδρος!... ἐγὼ ἐκεῖνον θέλω...
Φ. Δὲν θὰ φορέσῃς πιά σαγρέ, λουστρίνι καὶ βιδέλι,
καὶ μὲ λαχτάρα θὰ κυττᾷς τοὺς Ράλληδες κι' ἐμένα
ὁποῦ ποτὲ δὲν θὰ φορῶ παπούτσια μπαλωμένα.
Π. Μ' ὅσα κι' ἂν λές, βρὲ Φασουλῆ, μονάχα λόγους γρ...
Φ. Δὲν ξέρεις τί σοῦ γίνεται, δὲν ξέρεις τὸ τί κάνεις, [μαρμαρο-]
ἴδου καὶ τὰ παπούτσια μου, μπαλωματῇ, ἀντάρα...
σοῦ τὰ πετῶ στὰ μούτρα σου, σοῦ τὰ χαρίζω, πάρα...
Π. Θὰ φᾶς μὲ τὰ παπούτσια σου καμμιὰ εἰς τὸ κεφάλι...
Φ. Φτοῦ! νὰ χαθῇς, μπαλωματῇ... ἐγὼ τραβῶ στὸν Ράλλη
ποῦ λάμπει κι' ἀκτινοβολεῖ μὲ τὸ ξανθόν του χρώμα, [μαρμαρο-]
ὁποῦ κανένα λάχανο δὲν ἔφαγε ἀκόμα,
ποῦ στέκει ροδοκόκκινος κι' εἶναι γεμάτος αἶμα,
ποῦ φαίνεται τῆς λεβεντιάς καὶ γέννημα καὶ θρέμμα
ποῦ θέματ' ἄρρητα πολλὰ δὲν κόβει καὶ δὲν ράβει,
ποῦ σὰν τὴν τσακμακόπετρα καὶ σὰν τὴν ἰσχ' ἀνάδα
ποῦ δὲν σφαλᾷ τὸ σπῆτί του ποτέ του μὲ ἀμπάραι,
ποῦχει κουμπάρους δυνατοὺς καὶ διαλεχταῖς κουμπάρους.

Θρεμμέναις, μαρμαρόστηθαις καὶ μαρμαροτραχήλαις
καὶ σὰν τῆς δῆς σὲ πιάνουνε κακαὶς ἀνατριχίλαις.
Π. Ἐλύσσαξες, βρὲ μασκαρᾶ, μὲ τὸ καινούριο κόμμα.
Φ. Ζήτω τοῦ Ράλλη, Περικλή...

Π. Θὰ φᾶς καμμιὰ 'στὸ στομάχι...
Φ. Ζήτω τοῦ Ράλλη...

Π. Μ' ὅσα πῆς καὶ μ' ὅσα καὶ ἂν κάνῃς
θὰ εἶναι μόνος ἀρχηγὸς ὁ μέγας Δεληγιάννης,
κι' ἐγὼ ἐμπρός του ταπεινῶς τὰ γόνατα θὰ κλίνω.
Φ. Κι' ἐγὼ στὸν Ράλλη πηλαλῶ κουμπάρους τοῦ...
Π. Ὅρσε λοιπόν...
Φ. Μὴ μοῦ τραβᾷς τὸ κατσαρό τσουλόγυρο...
Π. Ὅρσε κλωτσιαῖς καὶ ματσουκιάς στὸν ἀράχνη [μαρμαρο-]

Εἰς τὸν Συγγρὸν τὸν Χρῶτην, λαμπρὸν δωρεοδότην.

Γειά σου, Συγγρέ, ποῦ 'σκόρπισες χιλιάδες τετρακόσια
σὰν ἄγγελος παρηγοριᾶς 'στουὺς Θεσσαλονικεῖς...
θὰ εὐλογοῦν αἰῶνια τῶν δυστυχῶν ἡ γλώσσαις
τὸ τιμημένο χάρισμα καρδιᾶς ἀγγελικῆς.

Κι' ἐγὼ, Συγγρέ, σὲ χαιρετῶ κι' ἀστεῖα πιά δὲν κάνω
σοῦ πρέπουν Μεγαλόσταυροι καὶ ἄττι παραπάνω,
μὰ σὺ γιὰ τὰ παράσημα μὴ δίνῃς μὴ πεντάρα
καὶ μόνη ζηλευτὴ τιμὴ καὶ δόξα σου ἄς μένῃ
τῆς ἀδολφῆς κι' ἀληθινῆς ἀγάπης ἡ λαχτάρα,
ποῦ 'στὸνομά σου θὰ γροικοῦν οἱ εὐεργετημένοι.

Κατευόδιο, Θεοδωρῆ,
ἡ Ροζοῦ νὰ σὲ χαρῇ.

Ὁ Φασουλῆς διώκεται ἀπὸ τοὺς κεραυνοὺς καὶ δέεται γονυκλινῆς καὶ σκούζει 'Αρχοντοῦς!

Φ. Πῶ! πῶ! μεγάλο ξαφνικό!... χαλᾷ ὁ κόσμος ὅλος...
ἐθόλωσε κι' ἐμαύρισε τῶν οὐρανῶν ὁ θόλος,
οἱ καταρράκται μὲ βροντᾶς καὶ μ' ἀστραπᾶς ἀνοίγουν,
πέφτει βροχὴ μὲ τὸ σακκὶ καὶ τὰ νερά μᾶς πνίγουν,
καὶ πλημμυροῦν ὑπόγεια καὶ σταυλοὶ καὶ ἀχούρια
καὶ παρασύρομαι κι' ἐγὼ μὲ κάμποσα γαιῶδύρια.

Πῶ! πῶ! μεγάλο ξαφνικό!... οἱ οὐρανοὶ ἀνάβουν...
ὅλοι γυρεύουν κιβωτὸν τοῦ Νῶε... ὠμένα!...
οἱ κεραυνοὶ ἐλύσσαξαν, βαθεῖα τὸ χῶμα σκάβουν,
καὶ σ' ὅποιον πέσουν φουκαρὰ τὸν κάνουν δύο κι' ἓνα.
Κατακλυσμός... κατακλυσμός... βροντῇ κι' ἀστροπελέκι...
μᾶς πῆρε πιά ὁ διάβολος... ἡ γῆ καλὰ δὲν στέκει.

Ἰδοὺ! θαρρῶ πῶς καίεται ἡ πόλις τῶν Σοδόμων,
στριγγλίζουν γάταις καὶ σκυλιὰ καὶ κορύβονται μὲ τρόμον,
παντοῦ 'ψηλὰ καὶ χαμηλὰ οἱ κεραυνοὶ κτυπᾶνε
ὡς ν' ἀναγγέλλουν τοῦ Θεοῦ τὴν αἰωνίαν νίκην,
τὰ πετεινὰ τῶν οὐρανῶν δὲν ξέχουν ποῦ νὰ πάνε,
κι' ἐγὼ εἰς τὸν ἀπόπατον κλειδόνουμαι μὲ φρίκην.

Ἀλλὰ ὁ φλέγων κεραυνὸς μὲ κυνηγᾷ κα' ἐκεῖ...
δὲν σὲ φοβοῦμαι... βροντῇσε... κι' ὁ Φασουλῆς βροντᾷ...
ἐγὼ φορῶ σὰν ντιστεγνὴς μεταξὺ βρακί,
κι' ὅπου μετᾷ, κεραυνέ, δὲν ἐρχεσαι κοντά.
Δὲν δένουν τῶρα τῆς οὐραῖς τῶν σκύλων μὲ λουκάνικα...
ὅλοι βρακιά μεταξὺ... κανεῖς Ἀμερικάνικα.

Εὐλογημένος τρεῖς φορές ὁ εὐγενὴς σαρὸς,
ποῦ 'σάβρακα μεταξὺ μού ξμαθε νὰ βάζω,
καὶ δὲν φοβοῦμαι ὅπως πρὶν τὰ βέλη τοῦ πυρός
καὶ τὴν ὀρήν τοῦ Σαββαῶθ ἀτρόμητος κυττάζω.
Εὐλογημένος τρεῖς φορές... δὲν ἔχω πιά τρομάρα,
κι' ἄς σκιάζεται τοὺς κεραυνοὺς ἡ σάρα καὶ ἡ μάρα.

Ἀσπράττετε, φλογίζετε, βροντᾶτε ὅσον θέλετε,
τὴν μακωμένην σὰς ὀργὴν εἰς τοὺς προστύχους στέλλετε.
Ἐνὰ βρακί ὁ Φασουλῆς ὡς ὅπλον τὸν βαστά...
νὰ! ἓνας πέφτει πίσω μου καὶ δεύτερος 'μπροστά...
μὰ κι' ἄλλος τρίτος πρὶ βαρὺς μοῦ κόβει τὸν ἀέρα,
κι' ἐγὼ τοῦ δίνω μιὰ κλωτσιὰ καὶ πᾶει παραπέρα.

Γιατί αυτό το ξαφνικό της μπόρας της μεγάλης ;
γιατί τὰ ξεκατα της γῆς βροντοῦν βαρεῖα βαρεῖα ;
μήπως γιατί τὰ ἔλασαν ὁ Θωδωρῆς κ' ὁ Ράλλης ;
μήπως γιατί ὁ Θωδωρῆς πηγαίνει 'στὸν Μωριᾶ
της 'Αντιπολιτεύσεως τὸν λόγον νὰ κηρύξη
καὶ 'στοὺς 'Αρχάδας ἄγριος τὰ δόντρια του νὰ τριῖξη ;

Γιατί νὰ βρέχη μὲ βροντὰς τοσοῦτου φορικαλέας
καὶ καταρρέουν χεῖμαρροι παντοῦ της πρωτευούσης ;
μήπως γιατί θὰ προσληφθῇ ὁ κύριος Μαλέας ;
μήπως γιατί θὰ προσληφθῇ ὁ κύριος Πετούσης ;
μήπως γιατί μὲ τοὺς λοιποὺς προσήλθε καὶ ὁ Τρύφων
καὶ λύσιν 'στοῦ Συνδυασμοῦ ἐπέφερε τὸν γρίφον ;

Γιατί, μεγάλε Οὐρανέ, βαρυβογκᾷς καὶ βρέμεις ;
γιατί θάλλθῃ ὁ Ἵππουργὸς ὁ της Δικαιοσύνης,
καὶ χαιρετᾷ μὲ κεραυνοὺς ἡ Οὐρανία Θέμις
τὴν λευκοφόρον Θέμιδα της νέας Ρωμηοσύνης ;
ἢ μὴ γιατί ὁ Πούπουλης θὰ ἐκτεθῇ ἐκ νέου,
ὑπείκων 'στοῦ μεγάρθυμον ἐκάστου 'Αθηναίου ;

Γιατί βρυχᾷσαι, κεραυνέ, καὶ μᾶς καταδιώκεις ;
μήπως γιατί 'στὴν Κέρκυρα τραβᾷ κ' ὁ Θεοτόκης ;
μήπως γιατί πολιτευταὶ σοφοὶ περιοδεύουν ;
μήπως γιατί τὰ θωρηκτὰ θὰ ἔλθουν ἐκ Γαλλίας,
κ' οἱ Σύμβουλοι τοῦ Στέμματος μ' αὐτὰ θὰ ταξειδεύουν,
φουσκόνοντες τοὺς ἐκλογεῖς μὲ τὰς ἐπαγγελίας ;

Γιατί τρομάζει τοὺς Ρωμηοὺς ἡ βροντερὰ φωνή σου ;
τί νὰ σημαίνουν, Κύριε, οἱ τόσοι κεραυνοὶ σου ;
Μὴ τὰ φωκόλα τὰ ἥψηλὰ θὰ πέσουν ὦρα ὦρα ;
μὴ πόλεμον θὰ ἔχωμεν καὶ τοῦ Σαῖν-Ζούστ κουνήματα ;
ὅ,τι κ' ἂν γίνῃ, Σαββαῶθ, ἄς λιγιστέψῃ ἡ μπόρα,
κ' ἄς ξελυσσάξουν ἡ φωτιαὶς καὶ τὰ βροντοκτυπήματα.

Γαλήνιος, 'Ιεχωβᾶ, 'στὰ σύννεφά σου κλείσου,
μὴ σφενδονίσῃς πῦρ παλτὸν κατὰ τοῦ Φασουλῆ σου,
πρὶν νὰ ἰδῇ τοῦλάχιστον ἂν θ' ἀγαπήσῃ πάλιν
ὁ μέγας Πρωτοκάθεδρος μὲ τὸν ἀσίκην Ράλλον,
κ' ἂν τρίτος δὲν γενῇ καυγᾶς πρὸς χάριν τοῦ Κατσίνα,
γὰ νὰ χαρῶ κ' ἐγὼ μ' αὐτοὺς καὶ πρῶ καμμιὰ ρετσίνα.

Μπάμ ! μπούμ !... θαρρῶ πῶς μύριοι μᾶς βομβαρδίζουν
φθάνει γὰρ ὄνομα Θεοῦ, σὲ προσκυνοῦμεν ὅλοι. [στόλοι...
Μὴ φέρῃς 'στὸ Ρωμαῖκο καὶ ἄλλας δυστυχίας,
μὴν πέσῃ τρίζων κεραυνὸς 'στὰς πυροβολαρχίας,
καὶ πάρουν ὅλα μᾶς φωτιὰ καὶ ὁ Χαμίτ τὸ μάθῃ,
καὶ χάσωμε οἱ ἄμοιροι ταῦτά μὲ τὸ καλάθι.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτί μου ἀνέβῃ,
'στὴν Νεάπολιν ἀπένω — κ' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει,
μὲ ξενοδοχεῖον Ξύδῃ, — δὴ 'στὸ λέδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,

Μπάμ ! μπούμ !... λιγούραις ἔρχονται εἰς τὴν κοιλάδα
ἄς παύσουν τέτοια χωρατὰ καὶ τόσαις μπαταρίαις.
Μὲ ἀρμονίας Χερουβείμ καὶ μουσικὴν Ἀγγέλων
φανέρωσε εἰς τοὺς Ρωμηοὺς τὸ μετ' ὀλίγον μέλλον,
κ' ὀργήγορα τῶν Οὐρανῶν της μπουκαπόρταις σφύρει
καὶ εἰς τὴν φάραν τῶν Ρωμηῶν μὲ ἄλλην γλώσσαν λαλεῖ.

Καὶ ὀλέγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Μελέτη Βελλιχνίτου περὶ τοῦ Μαρκορᾶ
ἐμβριθεστάτη ὄντως καὶ μάλα γραφυρά,
μὲ χάριν, μὲ ἀλάτι καὶ σκῶμμα περιστόν,
καὶ δὴ ἀνχνωσθεῖσα καὶ εἰς τὸν Παρνασσόν.
Θερμῶς τὴν συνιστῶμεν πρὸς ὅλους καὶ ἡμεῖς...
πωλεῖται 'στὴν 'Εστίαν ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς.

Πιστὸν Ἡμερολόγιον Φραντζέζου στρατιώτου,
ὅπου βραβεῖον ἔτυχε εἰς τὴν Γαλλίαν πρώτου.
Καὶ τοῦτο τὸ μετέφρασε Ξανθάης ὁ Σωκράτης
μετὰ πολλῆς κομψότητος στρατιωτικωτάτης.

Λουκᾶ τοῦ Χριστοδούλου βιβλίον ἀνωμάτων
ρημάτων κ' ὀνομάτων μικρῶν τε καὶ μεγάλων.
'Εκδίδεται καὶ τοῦτο δαπάναις τοῦ Νοτάρη
κ' ἑκάστη μαθητοῦδι ἄς τρέξῃ νὰ τὸ πάρῃ.

Αὐτὸς ὁ ἴδιος, τὸ ψωμί μὲ τόσους κόπους τρώγων,
ἐσχάτως συνεξέδωκε ποικίλας σημειώσεις
'στὸν δεῦτερον Φιλιππικὸν κατ' Ἀντωνίου λόγον
μετὰ πολλῆς λεπτότητος καὶ σαρκηνείας τόσης.
'Εργον καλοῦ Καθηγητοῦ, τοῦ Μάρκου τοῦ Βλαχίτη
ὅπου σπουδὴ καὶ μάθησις σωστὴ τὸν διακρίνει.

Τοῦ τραγικοῦ Αἰσχύλου ὁ Προμηθεὺς Δεσμώτης,
μετάφρασις καλλίστη μὲ σημειώσεις πρώτης,
ὑπὸ τοῦ φιλολόγου Μιχάλη τοῦ Μουρίκη,
ποῦ ἔπαινος κ' εἰς τοῦτον οὐχὶ μικρὸς ἀνήκει.

Πάπισσα Ἰωάννα, ἀλλὰ ἡ ἀληθής,
ὅπου θὰ τὴν διαβάσῃ ἀπλήστως ὁ καθείς.
Τοῦ Λιδοθηνοπούλου εἰς μεταφράσεις πρώτη,
ἐσχάτως ἐκδοθεῖσα ἐν τῇ Ἀλεξανδρείᾳ
δαπάναις τοῦ Τανίου τοῦ Γεωργίου δηλονότι,
τοῦ τεύχῃ ἕως τῶρα ἐξέδωκε αὐτοῦ.

μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μιὰ οἰκοδομήν,
καὶ μιὰ χήρα δέχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῖ.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίνθης» της καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προσέτιου κονιορτὸς πολὺς.